



**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

12. An sit per se peccatum non orare pro anima Patris defuncti? Et quid, si ex permissione divina Parentis defuncti anima sibi appareat, rogetque Sacrificia Missarum pro se offerri, vel eleemosynas, ...
-

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76432](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76432)

narem de peccato mortali comedentem carnes animalium crudas sine necessitate, per ea quæ adducit Baldellius tom. 1. lib. 2. disput. 29. num. 6. cum Fagundez de precept. Eccles. pr. 4. lib. 1. c. 1. num. 9. & seq. Et omnia supradicta docet etiam Machado de perfecto Confessor. tom. 1. lib. 2. part. 5. tractat. 2. docum. 2. num. 4. ubi sic ait. *Quanto al pecado de gula, que se puede cometer en comer carne cruda de animales, o beber su sangre, digo que aunque algunos Doctores han querido defender, que comer brutalmente las carnes de los animales crudas, y sangrientas, a fuer de lobos, o cuernos, es pecado mortal; por el desorden contra la razon, sino es que le esca fuisse el aprieto de la necesidad. Los demas comunmente enseñan lo contrario, excepto en caso, que esse redundasse en daño notable de la salud, o vida. Y vemos, que entre nos etros está recebido beber la leche cruda, que sustancialmente es la sangre blanca del animal; y comer crudos los queuos especialmente siendo frescos, los quales sin duda son carne liquida y en muchas partes se comen sardinas crudas y otras cosas en diuersas naciones. Ita ille.*

RESOL. X.

An si quis in die Veneris deleatur sensibili delectatione de esu carniū mente concepto, perinde ac si eas re ipsa comedere peccet mortaliter? Ex p. 3. tract. 5. & Misc. 1. Ref. 5.

§. 1. **A**ffirmatiuè responder Medina C. de resist. q. 21. & alij. Sed negatiuam sententiam omnino amplectendam esse, affirmo. Dico igitur, quòd delectari de rebus, positiuo solum præcepto, aut voto voluntario prohibitis (non quia prohibita sunt) non esse peccatum mortale. Et ratio est, nam præceptum positiuum humanum per se non prohibet actus internos, sed solum externos; ergo &c. Et ita docet Tannerus in part. 2. D. Thoma diff. 4. q. 8. dub. 7. n. 137. Layman in Theol. mor. lib. 1. tr. 1. c. 2. n. 9. Villalobos in summ. lib. 1. rr. 3. dub. 3. n. 5. Malderus in p. 2. D. Thoma, q. 7. art. 10. Lessius lib. 4. c. 3. dub. 15. num. 114. & alij cum Vasquez in part. 2. disp. 110. c. 1.

RESOL. XI.

An comedentes, & bibentes absque necessitate, ob solam voluptatem capiendam, peccent venialiter? Ex part. 3. tr. 5. & Misc. 1. Ref. 6.

§. 1. **P**onam hinc opinionem doctissimi Ioann. Sanchez, vt illam studiosi legant, & iudicent; sic itaque ait in selectis, disp. 2. n. 14. Deficiente uocamento corporis, & salutis, comedere, vel bibere absque necessitate, solum ob delectationem capiendam, scilicet ob frigiditatem potus vel suauitatem cibi, neutriquam contra rationem erit; sed talis comestio, aut potio liberè fit, vt appetitus naturalis suis fruatur actibus. At uelle appetitum delectari suis operationibus, quæ contra rationem non sunt, nullatenus peccatum est, cum scelus reperire sit impossibile, nisi contra rationem tendat operans. Dicas quæso, quare contra rationem operatur edens, aut bibens, absque fame, dum aliàs eius, aut potus uocamentum salutis non inferant? Nam si ob solam cibi delectationem gula committeretur, deficiente etiam corporis uocamento, peccatum etiam esset odorari res aromaticas ob solam delectationem capiendam boni odoris. Et esset scelus res inspicere pulchras ob solam delectationem, quam visus in uisione capiti, & esset crimen audire musicam, ob capiendam auditus delectationem. Quis autem damnet hæc?

Igitur nec gustus sensum, ex eo quòd appetat cibum ob solam eius delectationem, damnari erit tas, cur peioris erit conditionis quàm alij? Ita ille, qui etiam illum uerticulum quem adducit D. Thomas 2. 2. q. 184. art. 4. *Properè, laudè, nimis, ardentè, studiosè*; non sic absolute esse intelligendum arbitratur, sed in certis quibusdam casibus, quos ipse latius explanat, & sic ipse ait. *Properè* edit quis, quando tempore ieiunij ante horam comedendi fit comestio. *Ardentè*, quando ex modo comedendi læditur modestia. *Laudè*; quando perquisitione ciborum læditur modestia, quærens tanta sollicitudine, & cura, quòd in illis felicitatem esse ñam ostendatur. *Studiosè* quærens cibos immis accuratè præparatos. *Nimis*, quando ex nimio cibo, & potu, damnū aduenit salutis. Hæc omnia Sancius.

RESOL. XII.

An sit per se peccatum non orare pro anima patris defuncti?
Et quid si ex permissione diuina parentis defuncti anima sibi appareat, rogèque Sacrificia Missarum pro se offerri, uel elemosynas aut orationes facere?
Et an teneatur filius captiuum Patrem redimere ab hostibus?
Et docetur, quod si ad suspendium, uel irremedias esse iuste damnatus pater, & pars offensa punitionem remitteret, oblatis centum denariis, non teneatur filius ex præcepto offerre prædictam quantitatem, nec teneatur filius liberare patrem, licet re uera sit innocens.
Ex quo inferitur non teneri fideles ex præcepto charitatis animas fidelium defunctorum orationibus, Missarum Sacrificiis, & aliis operibus adiuuare.
Sed difficultas adhuc superest; an ad extremam necessitatem redacti filij, & parentes, cuius teneatur filij parentibus potius succurre, an propriis liberis?
Et an parentibus, & creditoribus ad extremam redactis, teneatur filij potius parentibus, quàm creditoribus subuenire?
Et quid, quando creditor, & simul debitor ad eandem extremam necessitatem deuenit?
Et cursim alij diuersi casus deducuntur pro filiis erga parentes in aliis specialibus casibus. Ex part. 9. tr. 9. & Misc. 4. Ref. 61. aliàs 60.

§. 1. **C**asus est nimis practicabilis. Et affirmatiuam sententiam tenet noster P. Pellicionius, vt quidem doctissimus, & cui multum debeo; nam ipse principalis impulsor fuit vt ego Opera mea Moralia Typis ederem ea selectione, & modo scribendi quo uilius sum, quem postea Lectores ex eorum benignitate tantopere approbauerunt. Pater igitur Pellicionius ad propositam quaestionem affirmatiuè respondet in Quinquagena 99. *utriusque iuris q. 42.* ubi docet, teneri filium ex vi quarti præcepti, nempe, habeas in honore parentes, animæ patris in Purgatorio existentis subuenire per elemosynas, & suffragia arbitrio prudentis Confessoris; nam teneatur filius patri in corporali necessitate existenti subuenire, vt omnes Theologi, Canonistæ, & Iuristæ docent apud Expositores quarti præcepti, ergo & eo magis in necessitate spirituali. Itè teneatur filius captiuum patre redimere ab hostibus, post alios Molseus in 1. part. summa, cap. 18. Ergo multo magis in purgatorio detentum. Accedit constitutio Regni de Officio secreti, in qua præcipitur, quòd succedente scisco decedentibus ab intestato, quando nullus superest in gradu successibili, tertia pars bonorum distribuat à Stereto pauperibus pro anima defuncti. Si filius id facit decedentibus ab intestato, fortius id debet facere filius erga patrem. Et in specie, quòd teneatur filius hæres patris adiuuare animam patris, erogando

elemosynas affirmant Sayrus, & Azorius explicantes
quodam præceptum. Sayrus c. 5. in fine, Azor. c. 2. g. 8.
& 9. & facit text. notab. in *lin. in testamento*, sibi, pios ta-
men filios debuisse manumittere, ff. de *fideicom. liberi*.
Arbitrium autem Confessarij resulandum est iuxta
quantitatem patrimonij; non enim grauandus est fi-
lius supravires pro liberanda anima patris à purgato-
rio, Azorius d. g. 9. & iuxta disposita in testamentis, li-
cèt inualidis; nam actus nullus probat intentionem,
l. fin. ff. de reb. eor. & potest sufficiens coniectura volun-
tatis Testatoris capi à Testamento nullo, & inualido.
Huc, & Pellicionius.

2. Sed negatiuam sententiam tenet Sancius in *sele-
ctis, disp. 4. n. 6.* quia præceptum charitatis, & pietatis
erga parentes, solum obligat dum ipsi viuunt. Dicentè
aliquis (ait ipse) teneri me, quamuis diuitem, & elargiri
centum, aut minus ducatorum elemosynam ob libe-
randum damnatum ad suspendium ob eius mala faci-
nora, aut trirèmes; quem Respublica non tenetur libe-
rare, imò punire, tenebor ego? Absit: iuste patitur; iu-
stam verò mortem proximi impedire nullatenus te-
neor, quod expressè docet Malderus de *virtutibus* tr. 3.
r. 1. *dub. 15. fol. 353.* Nauarrus in *c. non inferenda* 23. q.
3. *núm. 24.* Sà, ver. *Charitas, n. 6.* Sic licet pater meus in
purgatorio detineatur, & possim illum meis precibus,
aut elemosynis iuuare, ad id nequaquam ex præcepto
tenebor, cum iuste ibi patitur. Ita Sancius. Et ad au-
thoritatem Azorij dicentis, peccatum filium disse-
rendo subsidium impetiri parentibus defunctis ob le-
uem iacturam bonorum temporalium, non tamen ob
grauem. Respondetur, id intelligendum esse, quando
subsidia offerre esset à parte iustum. Vel quòd solum
sit debitum ex honestate quadam, non ex mortali obli-
gatione, quando à patre non esset impetratum, &
alias absque graui iactura bonorum posset filius eum
iuuare, vt à purgatorio liberaretur. Quòd si ex promif-
sione diuina parentis defuncti anima filio appareat, ro-
getque Missarum sacrificia pro se offerri vel elemo-
synas, vel orationes, licèt impiissimum esset illum non
iuuare, tamen contra aliquod præceptum illum actu-
rum omittendo, non arbitror: cum à iusta pena infli-
ctione ob delicta eripere non teneatur. Vnde licèt ad
suspendium, vel trirèmes esset iuste damnatus pater, &
pars offensa punitionem remitteret oblati centum du-
catis, illos offerre ex præcepto non teneri filium, pro-
babile videtur, iuxta dicta ab Azorio *l. 2. lib. 2. c. 1. g. 15.*
in fine, dicente esse probabile, filium posse patri publicè
proscripto alimenta denegare. Quamuis valde indecorum,
& inhumanum esset à largitione abstinere: nam,
vt supra dictum est, cuius Respublica non tenetur in-
demnem seruare vitam, nec particularis licèt filius, ne-
quaquam tenebitur. Nec obstat, filium teneri reuer-
eri patrem, Respublicam verò ad id non astringi
pari vinculo, cum in pluribus casibus, in quibus de-
bet filius parentibus reuerentiam, Respublica non sit
deuincta. Non obstat, inquam, hoc: nam quamuis id
verum sit in præceptis affirmatiuis, deficit in negati-
uis: semper enim quòd Respublica non est astricta ali-
quod præceptum negatiuum seruare, nec etiam parti-
cularis erit obligatus non omittre talis præcepti fra-
ctionem. Dixi, non omittre, nam per commissionem
tenebitur non infringere præceptum, quòd seruare
Respublica non astricta est; sicut malefactorem non te-
netur Respublica non occidere, & tamen teneri parti-
cularis non perimere, positivè necem inferendo; non
verò tenebitur positivè iuuare ad conseruationem vita-
e; sicut damnato iuste ad mortem famis, non tenebitur
cibum subministrare, licèt possit; nec damnatus sumere;
imò ad non ministrandum teneri censent plures.
Præterea nec teneri filium liberare patrem, licèt
reuera esset innocens, probatum tamen esset delictum
commisisse, tanquam probabile tutabuntur plurimi,

tenentes, iudicem non teneri non punire innocentem,
tanquam nocentem conuictum. Quamuis filium ad id
teneri verissimum rear, sicut teneretur quisque libere-
re à carcere detentum iniuste ob falsam testium dispo-
sitionem, absque resistantia tamen inferenda iustitia
iustitia. Vnde credendum non est Patri Dimes *tr. de
Purgatorio cap. 29.* censenti teneri fideles ex præcepto
charitatis, animas fidelium defunctorum, orationibus
Missarum sacrificiis, & aliis piis operibus iuuare. Quod
enim ibi congerit, solum conuincunt esse optimam
opus consilij illis fauere, & ad id exhortandos esse fi-
deles, non tamen criminis damnandos, hoc ipsum age-
re omittentes. Hæc omnia Sancius; quem postea sequen-
tus est Ioannes Machadus de *perfecto Confess. l. 2. lib. 6.
par. 7. tr. 7. docum. 1. n. 6.* vbi ficat: [Est obligatio
que nace del respecto, amor, y obediencia, que el hijo
deue a sus padres en vida, le obliga tambien en muerte,
a enterarle decentemente, y a cumplir, si le es posible,
su testamento. Si tambien este obligado à encomendar
à Dios à sus padres muertos, y dezi le Missas publicando,
han dudado los Doctores, y de manera, que algunos
sienten que peca el hijo, si en esta razon fuere notable-
mente remisso. Lo contrario es mas probable, y rece-
bido y por tal lo defendien el Dotor Juan Sanchez;
porque el precepto de amar a los padres, solo obliga
mientras ellos viuen, si bien non por esto dexa de conser-
sar, que es gran virtud, y muy accepta à Dios vna desta
piedad con los padres muertos.] Ita ille.

3. Sed ego puto non esse recedendum ab affirmatiua
sententia Patris Pellicionij; nec admittendum puto id
quòd Sancius asserit, filium non teneri alimenta præ-
stare patri per sententiam damnato. Dico igitur, quòd
teneatur filij etiam ex complexu damnato nati, paren-
tibus indigentibus, & non habentibus, vnde le honesta
arte, & decenti labore sustentare possint, etiam si sint
Pagani, Iudæi, vel Hæretici, iure naturæ alimenta dare,
quòd existimo dicendum esse Vfallabos *2. par. tr. 4. l.
diffic. 6. n. 11.* etiamsi pater damnatus sit à iudice vt fa-
me pereat; vel quando est pena grauissima imposita,
ne quis Titio proscripto, alimenta, aut aliquid ad vitam
subsidium impendat: nam pietas dicere videtur has
leges filium non comprehendere, nisi pater esset hostis,
aut proditor Reipublicæ. Et ita docet Fagundes in
Decalog. 10. l. lib. 4. c. 1. n. 4. & 5. Trullench in *Decalog.
tom. 1. lib. 4. c. 1. dub. 2. n. 17.* & alij.

4. Sed difficultas hinc obiter tractanda venit, an ad
extremam necessitatem redacti filij, & parentes, cui-
nam teneantur filij parentibus ne potius succurrere, an
propriis liberis? Et respondeo cum Schola Thomistica
rum post D. Thomam in *2. 2. qu. 16. art. 8. ad tertium.* non
Quòd parentibus secus extra necessitatem extremam
nam tunc potius filijs, quàm parentibus succurrendum
est. Aliqui contrarium putant, vt Angelus verb. *Filius
nm. 24.* & alij Iurisperiti. Dicunt enim in extrema ne-
cessitate succurrendum potius esse filijs, quàm parenti-
bus, quòd est probabile; id autem quòd dicimus, proba-
bilius, nam filij totum suum esse, & vitam, & quicquid
habent, à parentibus habent, parentes autem nihil ha-
bent à filijs præter iacula, spinas, & curas, quibus maxi-
mè anguntur, ac stimulantur, vt eis vite remedium
quaerant, iuxta dictum Iacobi Geneleos 49. Ruben pri-
mogenitus meus, principium doloris mei: vbi princi-
pium doloris sui eum appellat, quia cum primus illius
filius esset, primò cepit parentem curis stimulare cit-
ca vite illius remedium querendum.

5. Secundò quero, an Patribus, & creditoribus ad
extremum redactis, teneantur filij potius patribus,
quàm creditoribus subuenire? Et hæc de re duplex esse
potest opinio. Prima est eorum, qui docent, quando de-
betur, & creditor simul ad extremam necessitatem de-
ueniunt, teneri debitores potius creditoribus suis, quàm
sibi ipsis. Et ita tenent Doctores penes Azorium *l. 12.*

lib. 12. cap. 8. quest. 5. Quia duplici iure, ac nomine ea res creditoribus tenetur, & quia res est sua, & ab eo accepta fuit; debita enim non computantur rebus debitoris, & quia est in extrema necessitate constitutus; debitor autem unico tantum iure, & titulo eam potest retinere, ratione scilicet extreme necessitatis: ergo tam ipso debitor, quam patre, aut matre illius ad extremam necessitatem redactis, tenetur debitor eam rem potius creditori reddere, quam sibi retinere, aut illa parentibus subuenire. Secunda opinio est eorum, qui dicunt teneri potius debitorem ea re sibi, & suis parentibus subuenire in ea extrema necessitate circumstantia, quam creditoribus in eadem similiter circumstantia existentibus. Et hanc opinionem tenet Azorius *tom. 2. instit. moral. lib. 12. cap. 8. quest. 5. vers. Sed quid se creditor.* Paludanus in 4. distinct. 13. quest. 2. art. 1. conclus. 1. Sotus *lib. 4. de instit. quest. 7. art. 1. ad 4.* Caietanus *2. 2. quest. 6. 2. art. 5. ad 4.* Tabiena *verb. Restitutio. q. 4.* Et id probant, quia in extrema necessitate omnia quoad vsum tantum, non quoad dominium sunt communia, 2. *Cum in eadem. ff. ad legem Rhodianam de iact.* fuerunt enim res à principio diuise sub conditione redibilitatis, ut scilicet in extrema necessitate ad suum priorem statum Communitatis quoad vsum tantum redirent; vnde cum vltis ipius rei in ea extrema necessitate factus sit communis, & alioquin magis quis patri adstringatur, quam creditori, & melior sit conditio tenentis, & possidentis: hinc fit, ut patre, & creditore ad extremam necessitatem deuenientibus, potius patri, quam creditori ea re subuenire debitor teneatur: sit etiam quod quando debitor, & creditor simul ad eam extremam necessitatem deueniunt, non teneatur debitor rem creditori suo soluere, cum sibi potius quam illi succurrere ea teneatur, & quia possidet, & quia res in ea circumstantia, quoad vsum tantum ad priorem statum Communitatis rediit. Et ideo ego huic posteriori sententia tanquam probabiliori adhaereo, quicquid in contrarium asserat Tolentus *lib. 4. cap. 25.*

RESOL. XIII.

Quidam vir Nobilis recitabat quotidie Offitium defunctorum pro animabus Purgatorij, dum tamen esset in peccato mortali, quæsiuit à me, an dictis animabus oratione illa prodesse? Ex part. 5. tr. 14. & Misc. 2. Ref. 79.

Respondi affirmatiuè, nixu auctoritate doctissimi Petri Nauarræ *de resti. lib. 2. cap. 2. num. 254.* vbi sic ait. Sed rogat curiosus, quid si non vt Minister Ecclesiæ, sed v.g. laicus, Horas Canonicas, & Orationem Dominicam dicat, numquid si in peccato mortali eas fundat, proderunt saltem his, pro quibus oratio fit: Sotus putat non prodesse, quia ex eo quod non est Ecclesiæ Minister, non habent illæ preces aliam vim, quam si ab eo essent factæ. Sed longè melius Nauarrus & Couarruias oppositum sentiunt, quia ex eo quod Ecclesiæ eas instituit, eo per se sunt Deo gratiores, & Ecclesiæ quolibet suo membro Deo offerri voluit. Ita Nauarra, licet alij etiam probabiliter contrarium sustineant.

RESOL. XIV.

Insuper, si offert pro alio sua bona opera, an valeant eo in scio?
Et pro intelligentia huius questionis aliqua primo supponuntur; & etiam pro acceptatione Indulgentiarum pro animabus Purgatorij.

Et quaeritur, an qui ex iniuncta penitentiâ in confessione, aut ex alio capite habeat mandatum offerendi suffragium pro defuncto: & opus implet existens in peccato mortali, teneatur iterum implere in statu gratiæ?
Ex part. 1. tr. 5. & Misc. 5. Ref. 54.

Suppono, ex parte eius, in cuius fauorem bona opera offeruntur, necessarium esse, quod indigeat tali suffragio, & non sufficit si non indigeat, sed indigebit. Deinde opus est vt talis sit in gratia. Difficultas est, vtrum necesse sit suffragium acceptari ab eo, in cuius fauorem fit? & aliqui affirmatiuè respondent, vt Nugnus in addit. ad 3. part. quæst. 7. art. 4. diff. 2. & Coninch *disp. 12. dub. 10. num. 47.* asserentes necessarium esse vt anima Purgatorij acceptent indulgentias, vt illis proficiat. Addit tamen ad hoc sufficere generalem voluntatem, quæ omnes cupiunt à penis per suffragia nostra liberari. Probabile tamen putat iis nuntari per Angelos Custodes, quinam pro eis indulgentias lucentur, absque particularim acceptare; vtrumque sanè probabile, & piun vel tamen certum. Cerrè non puto necessarium ita acceptari. Et ita docet Suarez *disp. 5. 2. sect. 7. n. 6.* Cardinalis Lugo *disp. 27. n. 8. in fine.* Et hanc negatiuam sententiam, tam in ordine ad animas Purgatorij, quam in ordine ad viuentes tenet Dicastillus *de Sacram. tom. 2. tract. 9. disp. 2. dub. 17. n. 239.* & *disp. 3. dub. 2. n. 19.* quia in tali casu tam anima Purgatorij, quam viuentes passim se habent, ergo ad id non est necessaria scientia quod patet ex vfu Ecclesiæ, in qua receptum est orari, & offerri suffragia pro amicis absentibus, ipsi etiam ignorantibus. Vide Suarez *disp. 3. 8. sect. 7. tract. 7.*

Sed hic oritur dubium satis practicabile, an qui ex iniuncta penitentiâ in confessione, aut ex alio capite habeat mandatum offerendi suffragium pro defuncto, & opus implet existens in peccato mortali, teneatur illud iterum implere in statu gratiæ?

Non consentiunt Auctores. Negat Sà verbo *Indulgentia n. 2.* & alij apud Bonacinam *dis. 6. q. 2. punct. 2.* remissiue ad alia loca.

1. Ipse verò Bonacina distinguit inter suffragia, quæ ex opere operato habent effectum, quale est sacrificium Missæ, & (vt ipse etiam ait) satisfactio Sacramentalis; item orationes sub nomine Ecclesiæ; eiusmodi enim suffragia, etiam si fiant in peccato mortali, putat non esse ex obligatione repetenda. Secus verò si suffragia solum ex opere operantis proficiunt.

2. Hanc doctrinam approbat Dicastillus, *vbi supra dub. 3. num. 24.* secluso illo quod dicit de satisfactione Sacramentali: Satisfactio enim Sacramentalis, etiam si concedatur habere effectum ex opere operato, non habet illum respectu illius defuncti, pro quo offertur, sed respectu ipsius exequentis penitentiam sibi impositam: solum enim tale opus remittit ex opere operato penam debitam, & relictam à peccato ipsius penitentis quoad culpam remisso. Vnde quando quis habet præceptum à Confessario offerendi orationem pro anima Purgatorij, illa penitentia imposita non est vt offerat id, quod ex opere operato præstat, sed quod ex opere operantis: quod enim præstat ex opere operato incommunicabile est. Vnde eadem ratio est de penitentia imposita in confessione, atque de operibus, quæ solum sunt satisfactoria ex opere operantis: nam comparatione alterius, idem dicendum est de tali opere. Hæc omnia Dicastillus, cui ego etiam adhaereo.

RESOL. XV.

An Parochus, qui nunquam, vel raro ediccionem habet ad populum; peccet, etiamsi in sua Parochia non desine

Sup. hoc in tom. 4. tr. 7. Ref. 47 & la. re in alia Ref. eius an. not.

Sup. hoc in tom. 4. tr. 7. Ref. 47 & la. re in alia Ref. eius an. not.

Sup. hoc cur. in cum eodem Soro infra citato in to. 4. tr. 5. Re. 4. §. 1. inter mediū. & finē, vers. Preterquam. & ibi in tr. 1. Ref. 4. §. 1. prope finem. vel. Ex his.

Sup. hoc in tom. 1. tr. 6. lege latam doctrinam Ref. 15 & trium sequentium.